

Arrest

nr. 154 883 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt in 2008 België binnen en vraagt op 21 januari 2011 asiel aan. Op 17 februari 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 18 januari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 16 juli 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoeker dient tegen deze beslissing op 21 maart 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 107 775 van 31 juli 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.3. Op 8 april 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Op dezelfde dag wordt hem tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Op 1 augustus 2015 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 8 april 2015 herbevestigd.

1.4. Op 12 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een volgende beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 12 oktober 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Op 23/01/2013 werd betrokkene veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 19/06/2010, 06/10/2010, 22/02/2013, 08/04/2015) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 08/04/2015.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene huwde op 12/12/2011 met een Belgische onderdane waarop betrokkene, op basis van dat huwelijk, op 23/07/2012 een F-kaart verkreeg. Betrokkene diende op 18/01/2012 een aanvraag tot verblijf in als familielid van een burger van de EU. Op 16/07/2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd hem betekend op 22/02/2013. Betrokkene diende hiertegen beroep in, maar dit beroep werd op 31/07/2013 gesloten. De intrekking van de bijlage 35 werd hem betekend op 22/10/2013. Op 28/05/2015 werd echter door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent de echtscheiding uitgesproken. Daarnaast kreeg betrokkene op 19/06/2010 en 06/10/2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene diende in 2011 vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 17/02/2011, hem ter kennis gegeven op 18/02/2011.

Betrokkene werd op 07/04/2015 geïntercepteerd door PZ Rhode-Schelde wegens illegaal verblijf. Betrokkene werd op 08/04/2015 opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas (bijlage 13septies) en kreeg daarnaast ook een inreisverbod van acht jaar betekend (bijlage 13sexies). Op 29/07/2015 werd betrokkene vrijgesteld met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Op 01/08/2015 werd betrokkene nogmaals geïntercepteerd wegens illegaal verblijf waarbij aan betrokkene een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 08/04/2015 werd gegeven.

Op 23/01/2013 werd betrokkene veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23/01/2013 werd betrokkene veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/02/2013. Voordien werden hem ook al bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 19/06/2010 en 06/10/2010.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen - deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen

van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.
(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*.

2.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

2.3. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 8 april 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en dat dit bevel op 1 augustus 2015 werd herbevestigd. Het bevel van 12 oktober 2015, waarvan in voorliggende zaak de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus (minstens) een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 oktober 2015. Conform artikel 39/57, § 1 derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van dinsdag 13 oktober 2015 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zaterdag 17 oktober 2015 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 19 oktober 2015. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 19 oktober 2015.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op dinsdag 20 oktober 2015. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

De verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

De verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid van het instellen van een rechtsmiddel aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De verzoeker voert geen tegenbewijs aan, noch een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker dat het geen probleem is dat de vordering laattijdig is ingediend, nu er mensenrechten kunnen worden geschonden en dat de verzoeker in dat geval een recht moet hebben op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en de Terugkeerrichtlijn, aangezien deze bepalingen primeren op de nationale wet. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. Op het eerste zicht blijkt dat nergens uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat een beroepstermijn van vijf dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel. De verzoeker werpt *in casu* ook geen enkel concreet argument op waarom in zijn geval de termijn van vijf dagen – verlengd met twee dagen – niet volstond om onderhavige vordering tijdig in te stellen en toont derhalve niet aan dat hem *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

2.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 oktober 2015 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

D. DE BRUYN